DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 9. DECEMBER 1982 [1]

Ditta Italgrani
mod Amministrazione delle Finanze dello Stato
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Firenze)

»Efteropkrævning af import- og eksportafgifter«

Sag 82/82

Sammendrag

Europæiske Fællesskaber — egne indtægter — efteropkrævning af import- og eksportafgifter — forordning nr. 1697/79 — tilbagevirkende gyldighed
(Rådets forordning nr. 1697/79)

Forordning nr. 1697/79 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, finder ikke anvendelse på import- eller eksportafgifter, der er blevet fastsat før forordningens ikrafttræden, dvs. den 1. juli 1980.

I sag 82/82

angående en anmodning, som Tribunale di Firenze i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

DITTA ITALGRANI

mod

AMMINISTRAZIONE DELLE FINANZE DELLO STATO

1 — Processprog: Italiensk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1),

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformand A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen, retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes som følger:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

I november 1972 anmeldte selskabet Italgrani til toldkammeret i Livorno et parti hvede til indførsel fra Argentina. Anmeldelsen om indførsel blev modtaget den 8. november 1972, men varen blev fortoldet i flere omgange, nemlig i delpartier, der blev udtaget efter modtagelsen af anmeldelsen om indførsel.

Ved den oprindelige opgørelse af toldkravet anvendte toldvæsenet hver gang den afgiftssats, der var gældende på det tidspunkt, da varen faktisk blev udtaget. Derefter fremsatte toldkammeret Livorno ved et afgiftspålæg forkyndt den 11. juli 1977 over for selskabet Italgrani krav om betaling af 5 901 035 lire med tillæg af renter, hvilket beløb udgjorde forskellen mellem de importafgifter, der skulle opkræves, og dem der faktisk var blevet betalt.

Efteropkrævningen af dette forskelsbeløb begrundedes bl.a. med, at De europæiske Fællesskabers Domstol i dom af 15. juni 1976 i sag 113/75 (Frecassetti, Sml. 1976, s. 983) havde fastslået, at landbrugsafgifterne skal beregnes ensartet med den på datoen for modtagelsen af importanmeldelsen gældende sats.

Selskabet Italgrani anlagde ved stævning forkyndt den 28. juli 1977 klagesag mod finansministeriet ved Tribunale di Firenze til efterprøvelse af det omhandlede afgiftspålæg; selskabet har herved bl.a. gjort gældende, at det i nævnte dom, Frecassetti-dommen, fastslåede princip ikke kunne finde anvendelse på allerede afsluttede forhold.

Under sagen er Rådets forordning nr. 1697/79 af 27. juli 1979 om efteropkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1) trådt i kraft. Tribunale di Firenze har ved kendelse af 25. november 1981, der er registreret på Domstolen den 5. marts 1982, stillet Domstolen en række spørgsmål vedrørende fortolkningen af nævnte forordning. Disse spørgsmål har følgende ordlyd:

»1) Finder Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. 7. 1979, jfr. navnlig dennes artikler 1, 2, stk. 1, 5, stk. 1, og stk. 7, også anvendelse på betaling med et lavere beløb i landbrugsafgifter end det efter loven skyldige, når nævnte betaling har fundet sted før den 1. juli 1980, og når der fremdeles før den nævnte dato er truffet en afgørelse om efterbetaling, om hvis lovlighed i andre henseender der verserer sag for national ret?

2) Hvad betyder — såfremt det under 1) formulerede spørgsmål besvares bekræftende — ordene i forordningens artikel 2, stk. 1, 'kan ... foretage en efteropkrævning' (af det manglende afgiftsbeløb), hvis det i medfør af samme artikels stk. 2 må lægges til grund, at et krav om efterbetaling, der er rejst før den 1. 7. 1980, men efter udløbet af et tidsrum af tre år at regne fra tidspunktet for udstedelsen af den forvaltningsakt, ved hvilken det den afgiftspligtige oprindeligt pålagte afgiftsbeløb blev fastsat, er uretmæssigt?

3) Omfatter — såfremt det under 1) anførte spørgsmål besvares bekræftende — artikel 5, stk. 1, i nævnte forordning, også tilfælde, i hvilke betaling af landbrugsafgifter med et lavere beløb end det, der retmæssigt skulle have været betalt, er sket dels i henhold til internretlige regler — hvis relevans siden hen er blevet underkendt — men som den nationale forvaltning i den periode, i hvilken betalingen fandt sted, fulgte på grundlag af de i ministerielle cirkulærer og instrukser anviste kriterier, og dels i faktisk overensstemmelse med den af Fællesskabets institutioner og af nationale retter givne fortolkning af fællesskabsretten — som imidlertid senere blev underkendt af Domstolen?

4) Kan — såfremt det under 1) anførte spørgsmål besvares benægtende — bestemmelsen i artikel 7 i nævnte forordning også anvendes på efteropkrævning efter forordningens ikrafttræden, når efteropkrævningen vedrører betaling af afgifter med et lavere beløb end det, der retmæssigt skulle have været betalt, i tiden før den 1. 7. 1980 og under forhold, som under 3) beskrevet?«

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Den italienske Republiks regering ved Avvocato dello Stato Ivo M. Braguglia, som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Alberto Prozillo fra Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Sagen er ved kendelse, afsagt den 29. juni 1982 i medfør af artikel 95, stk. 1 og 2, i procesreglementet, blevet henvist til første afdeling.

II — Sammendrag af de skriftlige indlæg til Domstolen

Den italienske Republiks regering og *Kommissionen for De europæiske Fællesskaber* har anført, at de faktiske omstændigheder i sagen svarer til de faktiske omstændigheder i de forenede sager 212-217/80, Amministrazione delle Finanze dello Stato mod Salumi m.fl., dom af 12. november 1981, Sml., s. 2735.

De har herefter udtrykt ønske om, at nævnte praksis fastholdes. *Kommissionen* har foreslået Domstolen at besvare det første spørgsmål fra Tribunale di Firenze på følgende måde:

»Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 finder i det hele ikke anvendelse på fastsættelse af import- eller eksportafgifter, der er sket før den 1. juli 1980«.

Det er herefter ufornødent at besvare de andre spørgsmål fra Tribunale di Firenze.

III — Mundtlig forhandling

Republikken Italiens regering, ved I. M. Braguglia, som befuldmægtiget, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved A. Prozzillo, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 7. oktober 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 1982.

Præmisser

1 Ved kendelse af 25. november 1981, indgået til Domstolen den 5. marts 1982, har Tribunale civile e penale di Firenze i medfør af EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af fire spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem selskabet Italgrani og finansministeriet (Amministrazione delle Finanze dello Stato) vedrørende et krav om efterbetaling af landbrugsimportafgifter, som ministeriet havde fremsat før den 1. juli 1980, der var ikrafttrædelsesdatoen for forordning nr. 1697/79.

3 Selskabet, der bestred kravet, har herefter anlagt sag ved Tribunale di Firenze, der har udsat sagen og stillet Domstolen følgende spørgsmål:

1) Finder Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. 7. 1979, jfr. navnlig dennes artikler 1, 2, stk. 1, 5, stk. 1, og stk. 7, også anvendelse på betaling med et lavere beløb i landbrugsafgifter end det efter loven skyldige, når nævnte betaling har fundet sted før den 1. juli 1980, og når der fremdeles før den nævnte dato er truffet en afgørelse om efterbetaling, om hvis lovlighed i andre henseender der verserer sag for national ret?

2) Hvad betyder — såfremt det under 1) formulerede spørgsmål besvares bekræftende — ordene i forordningens artikel 2, stk. 1, »kan ... foretage en efteropkrævning« (af det manglende afgiftsbeløb), hvis det i medfør af samme artikels stk. 2 må lægges til grund, at et krav om efterbetaling, der er rejst før den 1. 7. 1980, men efter udløbet af et tidsrum af tre år at regne fra tidspunktet for udstedelsen af den forvaltningsakt, ved hvilken det den afgiftspligtige oprindeligt pålagte afgiftsbeløb blev fastsat, er uretmæssigt?

3) Omfatter — såfremt det under 1) anførte spørgsmål besvares bekræftende — artikel 5, stk. 1, i nævnte forordning, også tilfælde, i hvilke betaling af landbrugsafgifter med et lavere beløb end det, der retmæssigt skulle have været betalt, er sket dels i henhold til internretlige regler — hvis relevans siden hen er blevet underkendt — men som den nationale forvaltning i den periode, i hvilken betalingen fandt sted, fulgte på grundlag af de i ministerielle cirkulærer og instrukser anviste kriterier, og dels i faktisk overensstemmelse med den af Fællesskabets institutioner og af nationale retter givne fortolkning af fællesskabsretten — som imidlertid senere blev underkendt af Domstolen?

4) Kan — såfremt det under 1) anførte spørgsmål besvares benægtende — bestemmelsen i artikel 7 i nævnte forordning også anvendes på efteropkrævning efter forordningens ikrafttræden, når efteropkrævningen vedrører betaling af afgifter med et lavere beløb end det, der retmæssigt skulle have været betalt, i tiden før den 1. 7. 1980 og under forhold, som under 3) beskrevet?

4 Det første og det fjerde spørgsmål er i alt væsentligt de samme som de spørgsmål, der blev stillet Domstolen af Corte suprema di cassazione i 1980, og som blev afgjort ved Domstolens dom af 12. november 1981 (forenede sager 212-217/80, Salumi, Sml., s. 2735).

5 I nævnte dom fastslog Domstolen, at forordning nr. 1697/79 kun gælder de import- eller eksportforretninger, for hvilke afgiftsfastsættelsen er sket efter den 1. juli 1980.

6 Det første og det fjerde spørgsmål skal herefter besvares således, at Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 ikke finder anvendelse på import- eller eksportafgifter, der er blevet fastsat før den 1. juli 1980.

7 Det andet og det tredje spørgsmål er kun blevet stillet for det tilfælde, at det første spørgsmål blev besvaret bekræftende, og kræver således ikke nogen besvarelse.

Vedrørende sagens omkostninger

8 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Tribunale civile e penale di Firenze ved kendelse af 25. november 1981, for ret:

Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 finder ikke anvendelse på import- eller eksportafgifter, der er blevet fastsat før den 1. juli 1980.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. december 1982.

P. Heim
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1982 [1]

Høje Domstol.

1. De spørgsmål, der er blevet forelagt Domstolen den 5. marts 1982 ved kendelse afsagt af Tribunale civile e penale di Firenze den 25. november 1981, drejer sig nok en gang om efteropkrævning af importafgifter, der ikke er opkrævet til hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter.

2. De forhold, der har givet anledning til tvisten mellem selskabet Italgrani og det italienske toldvæsen, er følgende: Nævnte selskab anmeldte i november 1972 til toldkammeret i Livorno, at det agtede at indføre et parti hvede fra et tredjeland. Toldvæsenet modtog indførselsangivelsen den 8. november 1972, men varen blev fortoldet senere og i flere omgange.

Toldvæsenet anvendte til at begynde med den afgiftssats, der var gældende på det tidspunkt, da varen blev udtaget. Men den 11. juli 1977 fremsatte det over for det indførende selskab krav om betaling af 5 901 035 lire med tillæg af renter, hvilket beløb udgjorde forskellen mellem afgifterne ifølge den på datoen for modtagelsen af importangivelsen gældende sats og afgiften ifølge den sats, der var gældende på datoen for varens udtagning.

Toldvæsenet fulgte med denne fremgangsmåde Domstolens dom af 15. juni 1976, Frecassetti [2], hvori det blev fast-

1 — Oversat fra fransk.

2 — Sml. 1976, s. 983.